

Csapucha Rudolf

Adomány a buszon

- 1 -

Az autóbusz pályaudvaron rendkívül hideg, északi szél tombolt. Nem kímélt senkit és semmit, műanyag - és papírhulladékot pörgetett maga előtt, melyek tehetetlenül csapódtak neki az embereknek. Még volt nyolc perc az indulásig, ám a buszsofőr már bent ült a járműben, és nyitott ajtóval várta a kabátjukba jó mélyen belebújó utasokat. Már vagy húszan – de lehet, hogy többen is – bent ücsörögtek a szélmentes autóbuszban, egyesek társukkal beszélgettek, míg mások az ablakon kitekintve nézték a természet kegyetlen tombolását. Ekkor fellépett a lépcsőn egy jól öltözött fiatalember. Sunyi tekintettel körülnézett, megvizsgálva, hogy pontosan hányan ülnek a járműben. Illedelmesen, egy bólintással odaköszönt a sofőrnek, majd egy kis táskából elővett néhány golyóstollat, amire egy papír volt ráfűzve. Elindult befelé, és a kis íróeszközökből mindenkinek átnyújtott egyet, így Gábornak is. A papíron vörös betűkkel az alábbi mondat volt olvasható: „Hallás sérült vagyok! A toll megvásárlásával támogatja egyesületünket. A termék ára: 300 forint.” A fiatalember a busz

végén megfordult, és elindult visszafelé. Összeszedegette a tollakat egy kivételével. Az ajtóban megállt, hátrafordult, és Gábor irányába biccentett egyet, meghálálva az adományt.

- 2 -

Mikor Gábor hazaért, felesége meleg étellel várta. Evés közben érezte, hogy centiről-centire minden porcikáját átjárja a főzelék és a gőzölgő fasírt forrósága. Feleségére, Csillára nézett, felemelte kezeit és mutogatni kezdett neki.

- Ma adtam 300 forintot egy süketnek és az egyesületének.

Csilla rosszállóan nézett rá, ingatta a fejét, majd megszólalt:

- Szívem, nem süket, hanem hallássérült.

Gábor elnevette magát, majd folytatta:

- Tudom, drágám, hogy fontos neked ez a dolog, csak picit piszkálni akartalak, hogy megköszönjem ezt a finom ebédet...

A nő hirtelen ingerülten közbeszólt:

- Helyesen cselekedtél, hogyha csak néhány forinttal is, de segítettél rajta és a sorstársain. Mert hidd el, minden apró segítség számít. Tudod, drágám, az a baj, hogy az emberek nem veszik tudomásul a másságot, inkább elfordítják a fejüket, ha elesett, szerencsétlen vagy éppen sérült embert látnak. Előítéletekbe bújnak, mint más ilyen hidegben a kabátjába. Nyakig gombolkoznak, sapkát húznak, lehajtott fejjel

közlekednek. Ez a legegyszerűbb: ha valamit nem látok, az nincs is.

- Igazad van, Csilla – Gábor ártatlanul nézett felesége szemébe. Látta, hogy mélyen érinti a téma, így nem is mesélte el a teljes történetet. Hiszen amikor az autóbusz a stop táblánál megállt, ő pedig kinézett az ablakon, a szóban forgó fiatalembert megpillantotta a kocsmában, egy üveg sörrel a kezében, amint éppen nagy elánnal magyaráz egy másik férfinak, akinek fehér bot volt a kezében.